

Шиманъ. Той не е добръ, ала ние сме още поплъ.

Еф. Знамъ , че ние сме слаби. Защото нито на Стралимира, нито на Добротича може да се уповаваме. И дѣтото бѣше лошо за насъ. . . . . знамъ. Но цомъ и тамъ има раздори. . . . .

Шим. Добръ, ханътъ въ Одринъ е една голѣма опасностъ за Мурада, но вѣститѣ за налитѣ войски на бойното поле сѣ тѣй лошави! при това и сѣ Богомилитѣ не сме много сигуръ: ужъ ги укротихме, ала всѣки день могатъ. . . . . да гдѣ да ги знаешъ. . . . . А неприятеля е тѣй многоброенъ, че Мурадъ и да прати половина отъ войскитѣ си за смиряване на ханътъ-- пакъ срѣцу насъ може да бжде много опасенъ. Тогова! Само въ единъ день. . . . . Само единъ день пакъ го дѣля отъ Търново!

/Слѣдъ кратко мълчание/ Боже мой! Вече десетъ дни тѣ постоянно настѣпватъ а Драгомиръ само отстъпление заповѣдва! И ако днесъ успѣятъ да минатъ прохода-- всичко е свършено. Търново ще падне.

Еф. Ако се съмнявашъ въ Драгомира. . . . .

Шим. Въ най добрия си пълководецъ?

Еф. Тогова?

Шим. Именно това ме карае да мисля, че положението ни е много лошо-- и за това направихъ предложението.

Еф. Само че трѣбваше да изслушашъ Драгомира. Защото на Никодима само не биваше да се вѣрва толкова. . . . . Още повече като се знае, че той се основава на Владислава. А ти знаешъ, че Владиславъ, но. . . . .

Шим. Допущамъ всичко, твое свѣтѣйшество. . . . . Всичко замълчавамъ. За мене сега е важно : какво трѣбва да се прави, ако Мурадъ не се съгласи на миръ и потегли за Търново. Съ какво ще го възпремъ?

Еф. Не губи вѣра! Получили се отказа. . . . . Дано това да стане-- ще забиятъ камбанитѣ по цѣлата страна; на всѣдѣ отъ църковнитѣ амбони ще се започнатъ слова да събудимъ българина въ себеси--- и ще се вдигне мало и голѣмо противъ грозния врагъ. . . . . у насъ все още има вѣра въ държавата; у насъ не е умрѣла любовта къмъ родния край; Българина обича до безвѣтностъ своя домъ-- и нѣма да допусне да се безчести къщата му: да се разори богатството му; да се погаври татковината му. . . . . не! Единъ друговъ речъ не може завладѣ земята, надъ която бди кръста на разпятието!

Шим. /Застаналъ пръвъ подига раменѣ сломено/ Незнамъ! Лошо прѣдчувствие ме е обзело!

Еф. Единъ добъръ християнинъ, царю, никога не бива да се отдава на прѣдчувствия.

/ Късо мълчание/